

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Kristus – Visatos Valdovas

Žmonija pažinojo daug karalių. Vieni jų atėjo ir išėjo užmarštin, nepalikdami jokio pėdsako, istorija apie juos nerašo. Kiti išgarsėjo žygdarbiais, išmintimi arba žiaurumu. Apie juos kurti romanai, kino filmai, jie minimi istorijos vadovėliuose. Senajame Testamente, Karalių knygoje, rašoma apie daugelį karalių iki Kristaus. Visi jie kariavo tarpusavyje, klausta ir gudrumu užkariaudami vieni kitų kraštus, žiauriausiu būdu susidorodami su vietiniais gyventojais, paversdavo juos vergais. Užkariautojai degino ir griovė miestus, kaimus, naikino pavergtos tautos kultūrą, religiją ir meną.

Evangelistas Lukas rašo apie Izraelio karalių Dovydą, iš kurio kildinamas šv. „Juozapas – vyras Marijos, iš kurios gimė Jėzus, vadinamas Kristumi – Mesijumi“. Rytų šalyse karalius buvo laikomas tarpininku tarp Dievo ir tautos. Karalių knygoje aprašomi Dovydo karo žygiai, jo susidorojimai su pavergtaisiais. Nepaisant to, „Viešpats palaikė Dovydą visur, kur tik jis eidavo. Taip Dovydas karaliaus visam Izraeliui; Dovydas taipogi darė teisumą ir teisybę visai savo tautai“ (Kor 8,14-15), – skaitome Karalių knygoje. Žydai laukė būtent tokio galingo, karingo Mesijo, kuris išvaduotų žydų tautą iš romėnų jungo, o Kristus atėjo į pasaulį nusizėmęs, gyvulių tvartelyje. Apie Jo atėjimą į pasaulį

pirmieji sužinojo piemenėliai, šio pasaulio vargingiausieji, nes jiems teko kęsti šaltį ir karštį, dažnai tenkintis sausa duonos kriauksle. Jis augo neturtingo dailidės šeimoje.

Argi galėjo pasaulio didžiūnai, Rašto žinovai atpažinti šiame žmoguje Mesiją, Karalių, Pasaulio Valdovą? Juolab Jėzus, būdamas tikrasis tarpininkas tarp Dievo ir visos žmonijos, būdamas Dievo Sūnus, apie savo Dangiškąją karalystę kalbėjo nuolankiai ir kukliai. „Jis, turėdamas Dievo prigimtį, godžiai nesilaikė savo lygybės su Dievu, bet apiplėšė pats save, priimdamas tarno išvaizdą ir tapdamas panašus į žmones. <...> Jis nusizėmė, tapdamas klusnus iki mirties, iki Kryžiaus mirties“ (Fil 7,6-8), – rašė apaštalas Paulius. Jis niekada savęs neaukštino, nesinaudojo savo galia, norėdamas kažką laimėti. Jėzus gyveno tam, kad tarnautų savo dangiškam Tėvui, vykdytų Jo valią ir laimėtų mums amžinąjį gyvenimą. Jis nevažinėjo kaip visi karaliai puošniose, auksu išdabintose karietose, o į Jeruzalę, karalių miestą, įžengė nuolankus, jodamas ant asiluko. Visi karaliai buvo apsupti tarnų pulkais, o Jėzus per Paskutinąją vakarienę „pakyla nuo stalo, nusivelka viršutinius drabužius ir persijusio rankšluosčiu. Pasakui įsipila vandens į praustuvą ir ima mazgoti mokiniams kojas...“ (Jn 13,4-5). Kitaip tariant, Jėzus, priėmęs tarno išvaizdą, atliko anuo metu labiausiai žeminantį darbą.

Jėzus stropiai slėpė savo dieviškąją kilmę ir tai draudė mokiniams, o labiausiai demonams, kurie būdami dvasiomis žinojo, kas Jis iš tikrųjų yra. Ir tik atvestas pas Pilotą į jo klausimą: „Ar tu esi žydų karalius?“ (Jn 18,33) Jėzus atsakė: „Mano Karalystė ne iš šio pasaulio. Jei mano Karalystė būtų iš šio pasaulio, mano tarnai jau kovotų, kad nebūčiau atiduotas žydams. <...> Tuomet Pilotas jį vėl paklausė: „Vadinasi, tu esi karalius? Jėzus atsakė: „Taip yra, kaip sakai: aš esu karalius“ (Jn 18,36-37).

Būdamas prikaltas prie kryžiaus, kęsdamas patyčias ir užgauliojimus tų, kuriuos Jis atėjo atpirti, nekreipdamas dėmesio į savo žaizdas ir merdėjimą, Jis apreiškia, kad iš tikrųjų turi dangaus karalystės raktus. Kai „vienas iš nukry-

žuotojų nusikaltėlių ėmė įžeidinėti Jėzų: „Argi tu ne Mesijas? Išgelbėk save ir mus!“, antrasis sudraudė: „Ir Dievo tu nebijai, kentėdamas tą pačią bausmę! Juk mudu teisingai gavome <...>, o šitas nieko blogo, nėra padaręs“ (Lk 23,39-41). Šis nusidėjėlis buvo pirmasis, kuriam buvo atidaryti rojus vartai, nes į jo prašymą: „Jėzau, prisimink mane, kai ateisi į savo Karalystę!“ Jėzus atsiliepė: „Iš tiesų sakau tau: „Šiandien su manimi būsi rojuje“ (Lk 23,42-43).

Mielieji, Kristaus Karaliaus švente baigiasi liturginiai metai, per kuriuos Šv. Raštas mus mokė tikėjimo, nuolankios maldos ir meilės.

Kristus visu savo gyvenimu rodė pavyzdį, koks turi būti žmogus, tikrasis vadovas. Svarbiausieji jo bruožai – atsakomybė, tarnavimas ir begalinė, su nieko nepalyginama meilė kiekvienam, ypač vargšui, visuomenės atstumtąjam. Jis siekė vienybės, kovojo dėl kiekvienos paklydusios avies. Jėzus yra meilės karalius, palikęs mums svarbiausiąjį įsakymą, kad vienas kitą mylėtume, kaip Jis mus mylėjo. Atsiveikinimo kalboje Jėzus kalbėjo: „Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti“ (Jn 15,13).

Argi žino pasaulis kitą tokį Karalių, kuris gyvybę atiduotų už savo pavaldinius? O Jėzus prisėmė visų mūsų nuodėmes bei kančias ir savo gyvybės auka išgelbėjo mus nuo amžinosios mirties. Jo valdžia niekada nė vienam nebuvo primesta ir nė vieno neslegia, bet, atvirksčiai, kečia naujam gyvenimui Šventijoje Dvasioje.

Mielieji, o kaip mes atsiliepiame Jėzaus meilei? Jam nereikia mūsų liaupsių ir gyrių. Vieninteliu būdu galime pašlovinti savo Karalių, ištiesdami pagalbos ranką kitam žmogui, ypač silpniausiam, menkiausiam. Sugrįžęs Jėzus neklaus, kiek kartų įžeidėm Jį, nesukalbėjome maldų, bet Jis klaus, ką gero padarėme savo broliui ar sesei?

Nuoširdžiai prašykime Kristaus Karalius, kad mūsų širdyse išžibėtų tokia didelė meilė artimam, kokia meilė degė Jo širdyje mums. Prašykime Šventosios Dvasios padėti įžvelgti Kristaus veidą kiekviename sutiktajame, ar tai būtų benamis, kalinys, prasigėręs, narkomanas, ir kiekviename alkanajo bei nulūdusiojo žvilgsnyje pamatyti Kristaus žvilgsnį. Amen.

2008 06 29 - 2009 06 29 m. – apaštalo šv. Pauliaus metai

Popiežiaus katechezės apie apaštalą Paulių

Pirmoji katechezė

Brangūs broliai ir seserys!
Šiandien norėčiau pradėti naują katechezį - katechezį apie didįjį apaštalą Paulių - ciklą. Kaip žinote, šie metai, t. y. nuo 2008 m. birželio 29 d., šv. Petro ir Pauliaus liturginės šventės, iki tos pačios šventės 2009-aisiais, skirti būtent jam. Apaštalas Paulius, iškilis ir beveik nepakartojama, tačiau sykiu ja sekti akinanti asmenybė, iškyla prieš mūsų akis kaip visiško atsidavimo Viešpačiui ir jo Bažnyčiai bei didžiulio atvirumo žmonijai ir jos kultūroms pavyzdys. Tad

deramai elgiames skirdami jam ypatingą vietą ne tik mūsų kulte, bet ir stengdamiesi suvokti, ką jis turi pasakyti mums, šiandieniams krikščionims. Šiame mūsų pirmajame susitikime apžvelgsime aplinką, kurioje apaštalas gyveno ir veikė. Tokia tema, regis, atitolina mus nuo mūsų laikų, nes turime persikelti į pasaulį prieš du tūkstančius metų. Tačiau taip yra tik iš pirmo žvilgsnio ir iš dalies, mat pasirodo, kad šiandieninė socialinė kultūrinė aplinka kai kuriais aspektais ne taip labai ir skiriasi nuo tuometinės.

Pirmutinis ir pamatinis veiksnys, kurį reikia turėti galvoje, yra santykis tarp aplinkos, kurioje Paulius gimsta ir bręsta, ir globalinio konteksto, į kurį jis vėliau įsitraukia. Paulius ateina iš tiksliai apibrėžtos kultūros, kuri neabejotinai buvo mažumos kultūra - Izraelio tautos bei jo tradicijos kultūra. Antikos pasaulyje, ir būtent Romos imperijoje, žydai sudarė, kaip mus moko šio dalyko tyrinėto-

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 3 p.

jai, maždaug dešimt procentų visų gyventojų; čia, Romoje, jų imant procentais, I a. viduryje buvo dar mažiau – daugiausia trys procentai miesto gyventojų. Jų tikėjimas ir gyvensena, kaip yra ir šiandien, aiškiai skyrėsi nuo juos supančios aplinkos. Tai kėlė arba pašaipą, galėjusią virsti nepakanta, arba žavėjimąsi, besireiškusį įvairiomis simpatijos formomis, kaip rodo „dievobaimingųjų“ arba „prozelitų“, t. y. pagonių, prisijungusių prie sinagogos ir perėmusių tikėjimą į Izraelio Dievą, atvejais. Kaip konkretų tokios dvejopos laikysenos pavyzdį galime pateikti, viena vertus, tokio oratoriaus kaip Ciceronas, kuris niekino jų religiją ir net Jeruzalės miestą, griežtą nuosprendį (plg. Flaccus, 66-69) ir, kita vertus, Nerono žmonos Popėjos, kurią Flavijus Juozapas mini kaip „simpatizavusią“ žydams, laikyseną (plg. Žydų senybės 20, 195.252; Vita 16), nekaltant jau apie tai, kad ir Julijus Cezaris jiems buvo oficialiai suteikęs ypatingas teises, su kuriomis mus supažindina minėtasis istorikas Flavijus Juozapas (plg. ten pat 14, 200-216). Neabejotina, kad žydų, kaip apskritai ir šiandien, už Izraelio ribų, t. y. diasporoje, būta kur kas daugiau negu teritorijoje, kitų vadinamoje Palestina.

Tad nieko nuostabaus, kad ir pats Paulius buvo dvejopo, priešingo vertinimo, apie kurį kalbėjau, objektas. Aišku viena: ypatinga žydų kultūra ir religija nesunkiai rado vietą viską perskverbiančioje institucijoje, kokia buvo Romos imperija. Sunkesnė ir keblesnė padėtis tų, kurie, nesvarbu žydai ar pagonys, tikėdami laikysis Jėzaus iš Nazareto, nes jie skirsis ir nuo judaizmo, ir nuo vyraujancios pagonybės. Kad ir kaip būtų, Pauliaus veiklai palankūs buvo du veiksniai. Pirmasis – graikiškoji, arba, teisingiau, helenistinė, kultūra, po Aleksandro Didžiojo tapusi bendroju bent rytinės Viduržemio jūros erdvės ir Viduriniųjų Rytų paveldu, net ir įėjusi savin daugybę tradicškai barbarais laikytų tautų kultūros elementų. Vienas ano meto rašytojas šiuo atžvilgiu teigia, jog Aleksandras „įsakė, kad visą apgyventą pasaulį visi laikytų savo tėvyne“. > ir kad daugiau nebūtų skirtumo tarp graiko ir barbaro“ (Plutarchas. De Alexandri Magni fortuna aut virtute, §§ 6.8). Antrasis veiksnys buvo politinė administracinė Romos imperijos struktūra, laidavusi

taiką ir stabilumą nuo Britanijos iki Šiaurės Egipto ir vienijusi iki tol niekada nematytos apimties teritoriją. Šioje erdvyje galėjai pakankamai laisvai ir saugiai keliauti naudodamasis gera kelių sistema bei kiekviename atvykimo taške atradamas svarbiausius kultūrinius bruožus, sudarančius, nedarant žalos vietinėms vertybėms, bendrą vienijantį audinį super partes – tokį, kad žydų filosofas Filonas Aleksandrietis, Pauliaus amžininkas, galėjo pagirti imperatorių Augustą už tai, kad jis „tarp visų laukinių tautų įsteigė santarvę <...> pats tapdamas taikos sergėtoju“ (Legatio ad Caium, §§ 146-147).

Šventajam Pauliui – bent krikščioniškajam Pauliui po įvykio kelyje į Damaską – būdingas universalistinis požiūris neabejotinai daugiausia kyla iš tikėjimo į Jėzų Kristų, net krikščilusysis dabar nebevaržomas jokių partikuliarinių ankstybių. Iš tiesų apaštalui „nebėra nei žydo, nei graiko; nebėra nei vergo, nei laisvojo; nebėra nei vyro, nei moters: visi jūs esate viena Kristuje Jėzuje“ (Gal 3, 28). Vis dėlto laiko ir aplinkos istorinė kultūrinė situacija negalėjo nedaryti įtakos Pauliaus sprendimams bei įsipareigojimams. Kažkas, atsižvelgdamas į jo žydišką kilmę, vartotą graikų kalbą ir jo kaip civis romanus privilegijas, įtikintas ir jo lotyniškos kilmės vardo, Paulių yra pavadinęs „trijų kultūrų vyrų“. Labiausiai primintina Pauliaus laikais vyravusi stoikų filosofija, turėjusi įtakos, nors ir periferinės, krikščionybei. Čia nevalia nutylėti tokių stoicizmo filosofų kaip šios filosofijos pradininkai Zenonas ir Kleantas, taip pat Pauliui chronologiškai artimesnių Senekos, Musonijaus ir Epikteto. Jų mokymuose glūdi aukščiausios žmogiškumo ir išminties vertybės, kurias, savaime suprantama, perėmė krikščionys. Vienas šio dalyko tyrinėtojas yra taikliai parašęs: „Stoicizmas <...> skelbė naują idealą, uždėjęs žmogui pareigas į jį panašų atžvilgiu, tačiau sykiu išlaisvinusį iš visų fizinių bei nacionalinių saitų ir pavertusį jį grynai dvasine esybe“ (Max Pohlenz. La Stoa, I, Firenze 2 1978, 565 ir t.). Prisiminkime, pavyzdžiui, mokymą apie visatą, laikomą vienatiniu dideliu dariniu kūnu, taip pat mokymą apie visų žmonių lygybę nepaisant jokių socialinių skirtumų, apie bent iš principo lygią vyro ir moters padėtį, apie santūrumo, teisingo saiko ir savitvardos, vengiant bet kurio kraštutinumo, idealą. Rašyda-

mas filipiečiams: „Mąstykite apie tai, kas teisinga, garbinga, teisu, tyra, mylėtina, giriama“ (FU 4, 8), Paulius tikrai tęsia aiškiai humanistinę sampratą, būdingą šiai filosofinei išmintčiai.

Šventojo Pauliaus laikais taip pat buvo tradicinės religijos krizė, bent jos mitologiniais ir pilietiniais aspektais Lukrecijui prieš šimtmetį polemiskai pareiškus, kad „religija sukėlė daug negerovių“ (De rerum natura, 1, 101), toks filosofas kaip Seneka, smarkiai peržengdamas bet kurio išoriško ritualizmo ribas, mokė: „Dievas yra arti tavęs, yra su tavimi, yra tavyje“ (Laiškai Liucilijui, 41 1). Paulius, krepčdamasis į stoicizmo bei epikūrizmo filosofų auditoriją, analogiškai sako: „Dievas, pasaulio ir visko, kas jame yra, kūrėjas, būdamas dangaus ir žemės valdovas, gyvena ne rankų darbo šventyklose <...>. Jo mes jame gyvename, judame ir esame“ (Apd 17, 24.28). Taip jis, savaime suprantama, reiškia žydų tikėjimą vieną Dievą, kurio neįmanoma apibūdinti antropomorfinėmis sąvokomis, tačiau daro tai pasirinkdamas jo klausytojams pažįstamus religinius bangų ilgius. Be to, turime neišleisti iš akių, jog daug pagoniškų kultūrų būdavo ne oficialiose miesto šventyklose, bet privačiuose vietose, palankiose mokinių iniciacijai. Todėl niekam nekėlė nuostabos, kad ir krikščionių susirinkimai (ekklėsiai), kaip liudija Pauliaus laišakai, vykdavo privačiuose namuose. Tuo metu apskritai dar nebuvo vieno viešojo pastato. Tad krikščionių susirinkimai turėjo atrodyti kaip paprastas religinės praktikos variantas. Kad ir kaip būtų, skirtumai tarp pagonių kultūrų ir krikščionių kulto nemenkai susiję tiek su dalyvių savosios tapatybės suvokimu, tiek ir su bendru vyrų ir moterų dalyvavimu, „Viešpaties pokylio“ šventimu ir Šventojo Rašto skaitymu.

Skubus žvilgsnis į krikščioniškosios eros pirmo amžiaus kultūrinę aplinką aiškiai rodo, jog šv. Paulių įmanoma tinkamai suprasti tik atsižvelgiant tiek į žydišką, tiek į pagonišką to meto foną. Tada jo pavidalas įgyja istorinės ir idealios gelmės, aplinkos atžvilgiu atskleidžiamas savo bendrybes ir originalumą. Tačiau tai apskritai galioja ir krikščionybei, kurios pirminės svarbos paradigma yra būtent Paulius, iš kurio visi turime dar labai daug ko pasimokyti. Šitai ir yra Pauliaus metų tikslas – mokytis iš šv. Pauliaus, mokytis tikėjimo, mokytis Kristaus, galiausiai mokytis žengti teisingo gyvenimo keliu.

(„Bažnyčios žinios“)

Iš Bažnyčios istorijos

Vyskupų sinodo asamblėjų istorija (2)

1971 metais sušaukta antroji eilinė generalinė Vyskupų sinodo asamblėja buvo pati ilgiausia. Ji užtruko net penkias savaites ir tęsėsi nuo rugsėjo 30 iki lapkričio 6 dienos. 210 Sinodo tėvų svarstė dvi popiežiaus Pauliaus VI iškeltas kunigiškos tarnystės ir teisingumo pasaulyje temas.

Vyskupai gyrė kunigų pastoracinį darbą, jų pasišventimą Žodžio ir sakramentų tarnystei. Tuo pat metu buvo įvardyti sunkumai, su kuriais kunigai susiduria vykdydami savo tarnystę. Sinodo tėvai siūlė pasaulio teisingumo klausimus vertinti Evangelijos šviesoje ir parengė tarptautinių veiksmų programą. Vietinės Bažnyčios buvo padrąsintos plėsti švietimą ir ekumeninį bendradarbiavimą teisingumo srityje.

Trečioji eilinė generalinė asamblėja, kurios tema „Evangelizacija moderniajame pasaulyje“, susirinko Romoje Šventųjų 1975 metų išvakarėse, 1974 metų rugsėjo 27 - spalio 26 dienomis. Joje Si-

nodo tėvai vėl iškėlė aikštėn esminį Bažnyčios misionieriškumą ir kiekvieno krikščionio pareigą nešti Kristaus liudijimą į visą pasaulį. Taip pat buvo aptarta išsilaisvinimo tema, kaip susieta su evangelinėmis pastangomis siekti žmonių išsilaisvinimo iš socialinio ir asmeninio blogio. Vadovaudamasis Sinodo tėvų siūlymais popiežius Paulius VI parengė sinodo asamblėjos darbus užbaigiantį apaštališką paraginimą, pavadintą pirmaisiais dokumento lotyniško teksto žodžiais: „Evangelii nuntiandi“. Sinodo asamblėjos sesijoje dalyvavo 209 kardinolai ir vyskupai.

1977 metais Romoje surengta ketvirtoji eilinė generalinė asamblėja darbus baigė spalio 29 dieną po visą mėnesį trukusios sesijos apie katechezės svarbą tikinčiųjų bendruomenės gyvenime. Sinodas popiežiui pristatė ilgiausią siūlymų sąrašą, net 900, apie įvairiausias katechezės aspektus, ypač apie vaikų ir paauglių katechezę. Sinodo tėvų siūlymai apėmė

šešias atskiras sritis – atnaujintos katechezės svarbą, tikrąją katechezės prigimtį, katechezės subjektus, tęstinės katechezės būtinumą visiems krikščionims, katechezės priemonės ir ypatingų situacijų vertinimą. Šio sinodo metu jo dalyviai pirmą kartą paskelbė „Laišką Dievo tautai“, kuriame kalbėjo apie Kristų – išganymo, taip pat katechezės centrą. Vyskupai ta proga priminė visų krikščionių atsakomybę nešti Kristų į pasaulį.

Popiežius Paulius VI nespėjo paskelbti posinodinių rekomendacijų Bažnyčiai. Jis mirė 1978 m. rugpjūčio 6 d. Posinodinio dokumento, dar vadinamo apaštališkuoju paraginimu, paskelbimu turėjo pasirūpinti įpėdinis. Tačiau 1978 metų rudenį, nelauktai mirus popiežiui Jonui Pauliui I, apaštališkąjį paraginimą „Catechesi tradendae“ pirmaisiais pontifikato metais paskelbė Jonas Paulius II.

Iš Lenkijos kilusio popiežiaus išrinkimas į apaštalo Petro sostą 1978 metų spalio 16 dieną buvo stulbinanti naujovė

Bažnyčios gyvenime. 58 metų amžiaus lenkas buvo pirmas ne italas popiežius po 455 metų pertraukos. Naujamam popiežiui Vyskupų sinodo veikla nebuvo svetima. Kaip Krokovos vyskupas, jis dalyvavo vi-

sose, išskyrus pirmąją, ligi tol vykusiose Sinodo asamblėjose ir pakartotinai buvo išrenkamas į Vyskupų sinodo generalinio sekretoriato tarybą. Karolis Vojtyla ėjo tarybos nario pareigas, kai buvo išrinktas

popiežiumi, o popiežius pagal pareigas taip pat yra Vyskupų sinodo pirmininkas. Kuria linkme pasuko Vyskupų sinodo veikla istoriniame Jono Pauliaus II pontifikate skaitykite kitame numeryje. (sk)

Dvasiniai skaitiniai „Tikėjimo žingsniai“

Adolfa Daukšienė

Tai laiptelis, ant kurio daugelis suklumpa, nes pakerta tikėjimo jėgą, kai nesulaukia jokių rezultatų. „Tikėjimas be darbų negyvas“ (Jok 2, 14-26), darbai čia reiškia „atitinkami veiksmai“. Kol nepradėsi elgtis pagal tikėjimą, jame nebus jokios gyvybės, kuri suteiktų tai, kas tau reikalinga. Keisk mąstymą ir elkis taip, tarsi tie Dievo pažadai jau tapo gyvenimo tikrove. Čia mes suklystame todėl, kad akys pirmiausia nori pamatyti, ir netikime tol, kol nesame pamatę. Todėl mums labai sunku elgtis taip, tarsi jau gavo-

7. Veik pagal žodį /tesinys/

me, ko esame prašę. Juk jei nesusvyruoši tikėjime, tai ir kalnas mesis į jūrą (Mk 11, 23-24). Tik tavo elgesys pakeis tavo gyvenimą.

Mes gi paskaitome kelis kartus Šv. Rašto ištraukėlę, šiek tiek pamedituojame, vieną kitą kartą garsiai išpažįstame, kitas net vaistus išmeta lauk ir laukiame, kad toks tikėjimas pagydytų. Veikti pagal Dievo žodį yra esminis dalykas. Dievo žodis niekur neliepia nevirtoti vaistų, ir ne nuodėmė nueiti pas gydytoją. Ar pasveiksi nuo vaistų, ar sveikata ateis iš Dievo, – vis tiek

didžiausias gydytojas yra Dievas.

Kartais teks palaukti, nes „čia gyvename tikėjimu, o ne regėjimu“ (2 Kor 5,7). Dažnai esame susikūrę vaizdą, kaip turime būti išvaduoti iš vargų. Jei taip neįvyksta, išeiname pikti ant Dievo, bažnyčios ir kunigo. Elkimės tik taip, kaip sako Dievo žodis, nors reikėtų ir septynis kartus pasinėti purviniame Jordano vandenyje, ir „statykime namą“ ant paklusnumo Dievui uolos (Lk 6, 46-49). Tada velnias nebeįstengs pakšti kojos ir jokia audra neparbloks.

Skaitytojų kūryba

Zita Kavaliauskienė

Rytas

Aplink ne vien tik pigūs rūbai supa mus:
Jausmai atpigę tartum nukainota prekė.
Užmiršome mes garbę, net ir priesaikus šventus,
Vis skubame, o artimam – tiesiog apakę.

Nematome, kad draugui ranką reik ištiesti,
Paguosti, o svarbiausia – liūdesį suprasti:
Pasiūlyti kartu keliauti į laimės miestą
Ir kelią sunkų, bet garbingą, rasti.

Jei nėra tos vilties – nėra dėl ko gyventi,
O ją suteikti netgi Tu, praeinantis, gali.
Kiekvienas nori per anksti dar nepasenti
Ir reikalingas būti, o ne merdėti nuošaly.

Bet jei Tu vienas ir nėra kam žodį tarti,
Tik pilkas šuo šalia – vienintelė paguoda,
Nereikia to gyvenimo prakeikti ar net barti,
Jei nors šunelio akys šilumą Tau duoda...

O kurgi žmonės? Gal lyg tie daigai nušalo?
Ar nupūtė juos nuo planetos piktas uraganas?
Išnyko žodžiai tie, kurie stebuklus daro,
Ištarus švelniai, kad esi Tu dar nesenas.

Kad dar bus džiaugsmas, lauktas ir pelnytas,
Už tuos vargus, kuriuos tu ant pečių nešei,
Kad bus po šios nakties saulėtas rytas –
Ne veltui didžią naštą Tu pasirinkai.

Neišdavei savęs, nors Tau sunku be galo,
Prisiminei kiekvieną, kam pagalba reikalinga,
Rūpėjo Tau, kad svečiui duonos būt ant stalo,
Ir svetimais džiaugsmais buvai laimingas!

Parapijos gyvenimo atspindžiai

B.Vasylienė

Veikliųjų žmonių bendrijos vyrai: „Ateik, laikas atverti širdį!“

Lapkričio 9 d., po 18 val. šv. Mišių, priešais Tautos šventovės altorių išsirikiavo būrelis žmonių – apie 20 vyrų. Tai Veikliųjų žmonių bendrijos nariai. Susitikimą su gausiais tikinčiaisiais vyrai pradėjo giesme „Ateik, laikas atverti širdį“. Neįprasta buvo matyti įvairaus amžiaus vyrus, džiūgaujančius tarsi vaikus, o viduryje bažnyčios kokių 3 metų berniukas taip pat džiūgavo kartu su jais. Pirmoji mintis, kuri šovė į galvą, buvo Kristaus žodžiai: „Iš tiesų sakau jums: kas nepriima Dievo karalystės kaip vaikas, – neįeis į ją“ (Mk 10,15).

Grupės vadovas trumpai papasakojo apie šią Bendriją, kurią sudaro skirtingų krikščioniškų konfesijų žmonės, vienijami Kristaus. Bendrijos įkūrėju laikomas JAV fermeris Demosas Šakirianas. 1952 m. jis patyrė regėjimą, kuris šiuo metu pildosi: pamatė daugybę iš visų kontinentų ir tautų, skirtingų kultūrų vyrų, kurie būdami dvasiškai mirę, atgyja po Dievo prisilietimo. Šie vyrai, pripildyti Šventosios Dvasios jėgos, išlaisvinti ir išvaduoti, stovi švytintais veidais ir, iškėlę rankas, garbina Viešpatį. D. Šakirianas sukviėtė būrį vyrų, kurie liudyti Kristų, papasakotų, kaip Jį atrado. Ir kokių nuostabių istorijų jis išgirdo! Taip jis įkūrė Bendriją, kuri šiandien išplito daugiau nei 160 valsty-

bių. Lietuvoje pirmasis skyrius pradėjo veiklą Kaune 1993 m..

Vėl skamba giesmė „Jis – vynmedis, o mes – Jo šakelės. Jo vėliava virš mūsų yra meilė“. Po to prasidėjo liudijimai. Susijaudinę, vienas paskui kitą vyrai pasakojo savo gyvenimo istorijas: beveik visi buvo ant bedugnės krašto – vieni alkoholikai, kiti narkomanai, sėdėjo kalėjime ar norėjo nusizudyti. Tik vieno Zenono istorija nepanašė į kitų: jis patyrė sunkią gyvenimo akimirka – pajuto tuštumą, pasidarė sunku melstis, grimzdo į nevilgtį. Visi šie vyrai garsiai šaukėsi Dievo: „Viešpatie, išgelbėk mane!“, ir Dievas išgirdo. Dabar jie laimingi atradę šią Bendriją. Kiekvienas kalbėjo nuoširdžiai, atvirai pasakojo apie patirtus gyvenimo paklydimus ir džiaugsmą, atradus Kristų.

Vedantysis apgailestavo, kad po šv. Mišių daug vyrų išėjo, liko beveik vienos moterys. Juk vyrams svarbiau būtų išgirsti, gal ir jie turi problemų?

Po liudijimų dar nuskambėjo keletas Viešpatį šlovinančių giesmių. Po to vedantysis pakvietė kartu sukalbėti atgailos maldą. Kadangi ši malda gali daugeliui padėti visa širdimi atsigręžti į Jėzų, tai atspausdiname visą jos tekstą:

Mano apsisprendimas priimti Jėzų Kristų kaip savo išgelbėtoją

Viešpatie, Jėzau Kristau, aš ateinu pas Tave, būdamas toks, koks esu. Pripažįstu, kad esu nusidėjęs ir stokuju Tavo šlovės ir garbės. Aš tikiu, Viešpatie, kad prieš du tūkstančius metų Tu mirei ant Golgotos kryžiaus, praliedamas Savo brangų šventą kraują asmeniškai už mane, dėl mano padarytų kalčių ir nuodėmių. Tikiu, kad trečią dieną prisikėlei iš numirusiųjų ir esi gyvas šiandien, ir savąja Dvasia esi šalia manęs. Atleisk man už visas mano padarytas nuodėmes ir kaltes. Savo šventu krauju nuplauk mane nuo viso, kas mane buvo sutęsęs ir surišęs. Savąja Dvasia įeik į mano širdį ir į mano gyvenimą. Padaryk mane Dievo vaiku ir dovanok man amžinąjį gyvenimą. Savo krauju nuplauk mane ir padaryk mane laisvą, švarų. Ištesink mane. Aš priimu Tave dabar. Ir savo širdimi tikėdamas, lūpomis išpažįstu Tave savo sielos gelbėtoju ir gyvenimo Viešpačiu. Amen.

Susitikimo pabaigoje vyrai pakvietė visus, turinčius sveikatos problemų, kartu pasimelsti. Prie jų atskubėjo vien moterys.

Aciau Tau, Viešpatie, už šiuos ir visus vyrus, kurių širdyse įžiebei meilę ir prikėlei gyvenimui. Aciau Tau už išgelbėtas šeimas, kurios džiaugiasi kartu su naujam gyvenimui prisikėlusiu vyru, tėčiu, seneliu...

Rima Lipšienė

*Tautos šventovėje –
XIII tarptautinis šiuolaikinės muzikos festivalis „Iš arti“*

Lapkričio 9 d., 14 val., Paminklinėje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje skambėjo Antano Kučinsko kūrinys „Giesmės apie smertį“ giedotojų grupei ir dūdorių ansamblui.

Tai liaudiškoji oratorija – misterija, skirta žmogiškosios būties kelionės apmąstymui. Jos premjera įvyko praėjusiais metais Tytuvėnų vasaros festivalyje. Chordinė kūrinio partitūra surkurta panaudojant senųjų lietuviškų religinių tekstų fragmentus bei muzikines senovinių maldų – kantičkų intonacijas, ritmiką, melodiką. „Giesmė apie būtį“, „Giesmė apie laikinumą“ ir kitos – tai kreipimasis į Dievą, kuriam paklūsta žemiškoji būtis. Visa oratorijos prasmė telpa „Šlovinančios giesmės“ žodžiuose: „Garbė ant aukštybės Dievui Tėvui didžios malonės ir Jėzui Kristui, jo sūnui, kuris mus visados sergi“...

Labai dėkojame XIII tarptautinio šiuolaikinės muzikos festivalio „Iš arti“ orga-

nizatoriams už tai, kad mūsų bendruomenė galėjo pasiklausyti šio dvasių stiprinančio meninio veikalo.

*Pagyvenusiu žmonių popiečių svečiai –
etnologas ir istorikė*

Ar mes gerai suvokiame, kaip reikia mėnėti Visų Šventųjų dieną ir Vėlines? Ar žinome mūsų senolių papročius ir tradicijas? Kiek amžių prabėgo, kai šios šventės įteisintos? Kas yra vėlė?

Apie tai sambūrio popietėje lapkričio 5 d. pasakojo etnologas Aleksandras Žarcuskas. Jis labai vaizdžiai į savo pasakojimą įpynė mūsų literatūros klasikų eiles apie gyvenimo rudenį, apie artėjantį išėjimą iš žemiškojo pasaulio, apie tai, ko mus moko gamta. Ištis juk Visų Šventųjų diena – tai šventė, koks turėtų būti mūsų gyvenimas, tai diena apie amžiną žmogaus esybę. Ir tik Vėlinių dieną reikėtų lankyti kapus, melstis už mirusiuosius.

Savo pasakojime A. Žarcuskas ypač akcentavo žmogaus pasiruošimą mirčiai, primindamas elementarias tiesas, kurios sumaterialėjusiam gyvenime pamiršamos: kas yra didžiausi žmogaus gyvenimo turtais, ko kiekvienas turime siekti atėjus gyvenimo rudeniiui? Juk ruduo primena, kad gyvenimas laikinas. Kaip rašė Česlovas Milošas: „O, kad galėčiau pasakyti: išra-

gavau viską šito gyvenimo, tačiau esu tas, kuris stovi prie lango ir atitraukia užuolaidą“

Akvilė Eigminaitė paskaitė savo kūrybos eiles, skirtas Popiežiui Jonui Pauliui II, kai jis lankėsi Lietuvoje.

Lapkričio 12 d. mūsų senjorai domėjosi Lietuvos istorijos klausimais: juk netrukus minėsime neeilinę šventę – Lietuvos tūkstantmetį. Į sambūrio popietę pakvietėme Vilniaus universiteto Kauno humanitarinio fakulteto docentę Virginiją Jurėnienę.

Mokslininkė kalbėjo apie tai, kas ir kur paminėjo Lietuvos vardą pirmą kartą. Ji išsamiai ir vaizdžiai apibūdino XI amžiaus istorinę situaciją Europoje ir Lietuvoje, pasakojo apie misionieriaus šv. Brunono, kurio dėka prieš tūkstantį metų paminėtas Lietuvos vardas, gyvenimo istoriją, jo kelionę į pagoniškas žemes. Historikė analizavo ir kitus Lietuvos istorijos faktus, istorikų hipotezes. Ji sakė, kad nors per daugelį amžių į mūsų žemes kėsinosi Rusija, Vokietija, Lenkija, mes turime didžiulius savo tauta, kuri sugebėjo išgyventi. Atsisveikindama docentė Virginija Jurėnienė palinkėjo sambūrio dalyviams būti stipriems, pasakoti vaikams ir vaikaičiams Lietuvos istoriją, ugdyti tautos patriotus.

Labai džiugu, kad sambūrio dalyviai popietėse vis tampa aktyvesni, mielai dalijasi savo mintimis, diskutuoja. Popietėje visi padainavome keletą dainų, Povilas Byla padeklamavo dar jaunystėje išminktą nežinomo poeto romantišką poemą, o Algirdas Vieraitis perskaitė keletą savo kūrybos eilių.

*„Apimti pasaulį, priglaust
prie širdies...“*

Šiomis lietuvių literatūros klasiko Maironio eilėmis aktorė Regina Varnaitė lapkričio 9 d. pradėjo savo valandą renginyje „Dialogas – žodis ir spalva“. Ir neatitiktinai iš šios aktorės lūpų tokia optimistiška gaida, nes metai jos nekeičia – aktorė vis tokia pat žaisminga, švytinti, skleidžianti optimizmą ir gerumą. Jau daug dešimtmečių teatro gerbėjai ją pažįsta, gerbia ir myli už jos sukurtus vaidmenis. Daugiausia jų buvo komiškų, temperamentingų, liaudišku humoru spindinčių personažų, bet buvo ir tragiškų.

Su didžiuliu dėmesiu pilnutėlė salė klausėsi ištraukos iš Keturakio spektaklio „Amerika pirtyje“ ir šypsojosi džiaugdamiesi, kad Regina Varnaitė vis tokia pat – nepakartojama. Savo meistriskumą dar kartą atskleidė tragišku Beatričės monologu iš J. Grušo dramos „Meilė, džiazas ir velnias“. Aktorė savo žodžio valandą pabaigė kito lietuvių literatūros milžino – Bernardo Brazdžionio eilėmis.

Susirinkusieji taip pat buvo pakviesti aplankyti tapytojos Silvijos Drebickaitės ir skulptoriaus Stasio Giedraičio darbų parodą.

Pabūni tokioje popietėje ir tikrai nori „apimti pasaulį, priglaust prie širdies“

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiuvi „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis